

ACCIÓ DELS EXTRETS ACETÒNICS DE MUCOSA DUODENAL SOBRE LA PRESSIÓ ARTERIAL I SOBRE DEL PÀNCREAS

per

L. CERVERA

Ha estat sempre i és avui encara una idea molt generalitzada entre fisiòlegs, que les glàndules passen del repòs a l'activitat, a seguit d'una vaso-dilatació local que els aporta un excés d'aflux sanguini.

Segons aquesta manera de considerar la secreció, totes les excitacions, tant les humorals com les nervioses, tindrien una manera de comportar-se perfectament idèntica. En últim extrem tot se reduïria a provocar una congestió glandular.

En descobrir-se, per Bayliss i Starling, l'agent humoral excitador del treball de secreció externa del pàncreas, es considerà, doncs, que la secretina era una substància vaso-dilatadora.

Les experiències d'injecció d'extrets de mucosa duodenal demostraven sempre un descens brutal de la pressió arterial. Però en començar-se els treballs sobre la naturalesa química de la secretina es recollí una observació de gran valor: els extrets de mucosa, tractats prèviament per l'alcohol absolut, es manifesten activíssims sobre la secreció pancreàtica sense produir cap baixa de pressió.

Popielski, davant d'aquest fet, exposà el seu criteri que la secretina va sempre acompanyada d'una substància modificadora de la pressió, substància que ell mateix anomena vaso-dilatina i que Dale suposa derivada de la histidina, per excissió d'un CO_2 .

Launoy i Oechslin (1913) feren una comprovació gràfica de la manera d'aconduir-se la secretina de Bayliss-Starling, obtinguda per precipitació alcohòlica, i la secretina dels extrems hidroclòrics senzills de duodèn.

Nosaltres en aquesta nota volem fer constar els resultats obtinguts assajant la secretina precipitada per l'acetona utilitzant la tècnica de registre de dits fisiòlegs.

En una nota presentada a aquesta SOCIETAT DE BIOLOGIA per Dalmau, es donà compte de la propietat que té la secretina de precipitar dels macerats duodenals quan són tractats per l'acetona.

Nosaltres hem injectat intravenosament a gossos secretina obtinguda seguint els consells d'aquella nota i hem pogut observar que els seus efectes vaso-dilatadors són escassíssims (1 cm. de Hg).

Les gràfiques que presentem són prou eloqüents per a que ens tinguem d'esforsar a explicar-les.

Comparativament se'n dedueix que la secretina en pols precipitada per l'acetona és molt més activa que els extrems aquosos àcids de mucosa duodenal. Una injecció de solució de *secretina pura* amb sèrum de Ringer, produeix un descens de pressió arterial d'un centímetre de mercuri escàs i una secreció intensíssima de suc pancreàtic.

En canvi, una injecció de macerat duodenal diluït provoca un descens marcadíssim de pressió (3 i 4 cm. de Hg) i una secreció de suc pancreàtic relativament insignificant.

Aquests fets són una nova donada en contra de la primitiva suposició que sia indispensable la vaso-dilatació per a fer segregar una glàndula. Es molt possible que la secretina actui directament sobre la substància receptora suposada per Langley.

Laboratori de Fisiologia. Facultat de Medicina.

veges pancreàtica - got

art. femoral.

Dr. ventura a l'òmic

veges pancreàtica - got

L. Cervera
Barcelona - 24 - II - 1918

Registre gràfic de l'acció de la secretina acetònica; vegis com una injecció intravenosa de dita secretina produeix una intensa secreció pancreàtica i gai- rebé no modifica la pressió arterial

S.P.

Hg.

6.5 cm Hg

In. intra. ven. (zyglan)
de secretina vulgar

S.P.

7 cm Hg

2^a in. secretina vulgar

5.50 cm Hg

5.50 cm Hg

5^a in. secretina vulgar

S.P.

6.5 cm Hg

5.50 cm Hg

3^a in. secretina vulgar

A. Claver
H. Barceloneta
24-11-1918

Comunicat. Jacquet - 1917

Femelle.

Registre gràfic de l'acció de la secretina ordinària: vegi's com les injeccions de macerat duodenal, diluït, produeixen una secreció pancreàtica migradíssima i, en canvi, ocasionen un fort descens de la pressió arterial